

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det kan ordføreren da ikke mene for alvor. Ordføreren kan da ikke for alvor mene, at der er masser af muligheder for børn, der bliver krænk-
ket. Det er der jo netop ikke. Det er jo det, der er hele problemet.

Jeg indrømmer gerne, at jeg ikke hørte hr. Per Ørum Jørgensens sidste ordførertale, men nu er det altså også det her forslag, vi diskuterer, og der sagde ordføreren meget klart, at børnene skal tage forældrene i hånden eller bruge netværket. Men hvis det nu er forældrene eller netværket, der er problemet, hvad skal børnene så gøre? Det er jo sådan set det, vi diskuterer. Det er ikke et finmasket net, det er et grovmasket net, det viser alt jo.

Hvis hr. Per Ørum Jørgensen læser et par bøger en gang imellem også af anerkendte folk, om folk, der har nået en moden alder, altså ikke 12-årige børn, men 35-årige fædre eller mødre, eller hvad ved jeg, vil hr. Per Ørum Jørgensen jo vide, at der ikke var et finmasket net.

Kl. 14.35

Nu ved jeg godt, at der er sket nogle ting de sidste 20 år, det er jeg udmærket godt klar over, men spørgsmålet er, om der er sket nok. Og det, jeg er lidt forbløffet over, er, at ordføreren faktisk mener, at tingene er sådan små-o.k. De er ikke små-o.k. Problemet er, at der er en lang række fortællinger, og det er det, jeg synes er interessant at ordføreren sådan set bare accepterer.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg ved ikke, om fru Lone Dybkjær og jeg taler forbi hinanden, men jeg vil da godt prøve at forklare mig lidt tydeligere, for sådan, som jeg hører fru Lone Dybkjær, er det, at det offentlige løser alle problemer, og sådan er verden ikke.

Fru Lone Dybkjær ser bort fra f.eks. anbringelsesreformen, hvor De Radikale i øvrigt også deltog, hvor man jo netop kortlagde det sociale område med hensyn til de her ting. Der er også taget initiativ af ministeren til i samarbejde med Børnerådet at kigge de her ting igennem. Så jeg synes, det er en forkert betragtning, hvis fru Lone Dybkjær virkelig mener, at der fra både den tidligere regerings og fra den nuværende regerings side ikke er fokus nok på det her område. Kontinuerligt skal vi selvfølgelig holde øje med, at det lever op til vores etik og moral, selvfølgelig skal vi det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til hr. Per Ørum Jørgensen. Den næste ordfører er fru Lone Dybkjær fra Det Radikale Venstre.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg havde jo desværre ikke lejlighed til at tage til genmæle over for hr. Per Ørum Jørgensen, men så kan jeg lige fortsætte debatten lidt, og jeg ved jo, at der er mulighed for, at der så kan blive taget til genmæle, for det gør vel, at jeg kan tillade mig det, og jeg er da glad for, at den tidligere ordfører tilsyneladende bliver i salen, så vi kan fortsætte dialogen.

Jeg mener ikke, at det offentlige løser alle problemer. Det har jeg aldrig ment, og det har Det Radikale Venstre aldrig ment. Det er simpelt hen ikke det, vi står for. Vi mener, at det offentlige kan løse nogle problemer, men det kan ikke løse alle problemer.

Vi mener altså også, at selv om vi har gennemført en masse lovgivning i de sidste mange år – det er jo derfor, at Folketinget ikke har arbejdet fuldstændig forgæves – er der stadig væk ting at gøre. Og en af de nye ting er faktisk, at vi nu efterhånden i højere og højere grad får øjnene op for børnenes stilling. Vi har ikke tidligere på den måde diskuteret børns retsstilling og børns situation og alt sådan noget. Børn var bare børn, og så tilhørte de stort set forældrene, og gik det ikke alt for galt, var det vel det, og så sørgede vi for lidt undervisning og pasning, og hvad ved jeg.

Det, vi er begyndt at se, er jo, at et barn er et lille menneske, og at det er det lille menneske, vi skal prøve at hjælpe, og at det er det lille menneske, der kan blive udsat for overgreb af forskellig slags. Nu har jeg nævnt nogle af de grovere tilfælde, men der er jo mange forskellige slags overgreb, om man så må sige. Det er vel dybest set det, denne her diskussion drejer sig om.

Vi er tilhængere af, at vi får en generel diskussion omkring børns rettigheder, og jeg kan henviser til det, fru Elisabeth Arnold sagde under det sidste forslag, der blev behandlet. Jeg er helt med på, at jeg burde have hørt hele debatten, fordi de her to forslag hører sammen, men nu har jeg i hvert fald tjekket den en lille smule.

Vi er altså tilhængere af, at vi prøver at træde det her område mere nøje igennem og simpelt hen belyse det ud fra: Hvad er børnenes situation i forskellige sammenhænge? Og måske også begynde at få en lidt større forståelse af alt det, der vedrører det her lille menneske, og de